

хубаво, никой не бива да надминава по сила и юначество, по красотата единъ османлия. Тия предимства Аллаха ги е опредѣлилъ само за правовѣрнитѣ. Бекиръ искаше къмъ днешната слава да прибави още нещо, за общо удоволствие на турцитѣ.

— Съблѣчи се сега.

— Не, аго, и тъй може.

— Добре, и тъй ще се боримъ, — продума Бекиръ по-кратко, като показа нѣкои отъ своитѣ чалъми.

— Нека се поборимъ на шега, за да свикнешъ, — добави той.

— Като се побориха нѣколко минути, Бекиръ попита:

— Не стига ли? Хайде пъкъ сега наистина.

Пуснаха се и се отдѣлиха, за да зематъ нужното разстояние, предвидено въ тия случаи.

Найденъ бѣше почервенѣлъ като божуръ. Потъ обливаше челото му. Два огня бѣха пламнали въ очитѣ му. Той гнѣвно разкопча ентерията и ризата си и ги захвърли на страна.

— Донесете му зейтинъ да се намаже! — заповѣда Бекиръ.

— Нѣма нужда! — люто отвърна Найденъ.

Почнаха двамата полунаведени да се дебнатъ и да търсятъ сгоденъ мигъ, за да се заловятъ. Бекиръ се бавѣше нарочно, за да достави на зрителитѣ повече удоволствие. Той хвърляше на своя противникъ презрителни погледи. А отъ време на време намигваше на публиката иронично по адресъ на Найдена. Ненадейно Бекиръ скокна леко като котка, доближи го и му удари силно плѣсница, за да го още повече унижи. Въ тоя мигъ кроткия Найденъ побѣснѣ. Той ненадейно подскочи и обхвана рже и снага на самонадеяния си противникъ, стисна го като въ желѣзни скоби и го издигна надъ главата си. Турцитѣ изохкаха въ почуда. Притаиха дѣхъ и чакаха ни живи ни умрѣли да видятъ, какво ще стане. Най-напредъ сякашъ Найденъ искаше да забие главата си въ гърдитѣ на своя противникъ. Той го разтърси